

Thầy Phùng Văn Tài

Giờ đây nhắc đến trường cũ tôi thấy lòng bồi hồi cảm động. Nhớ đến trường Nguyễn Đình Chiểu là nhớ đến bạn bè xưa, cả cuộc đời hồi thuở nhỏ, và không thể không nhớ đến các ông thầy cũ của mình, những ông thầy thật là đáng thương, đáng kính...

... Thầy Phùng Văn Tài dạy Pháp văn năm thứ hai khi tôi mới vào học nhưng năm sau thầy lại lên lớp trên để dạy toán ở lớp troisième D. Thầy luôn luôn mặc quần tây ngắn, áo ba túi tay ngắn bằng kaki trắng, mang sandale, đi nón cối và xách cái cặp da mỏng dính. Khi vào lớp, thầy mở cặp da ra lấy tờ giấy dầu lót trên ghế rồi mới ngồi xuống móc trong túi áo lấy nửa cây viết chì để ghi vào sổ tay của thầy. Tôi không thấy thầy cười bao giờ mà rùi có chuyện gì thật tức cười thì thầy quay đi chỗ khác cười tùm tùm một mình chớ không cho học trò cười ké. Phòng giáo sư ở cạnh bên nhưng không bao giờ thầy bước chân vào. Trong giờ chơi, thầy hay đi tới đi lui trong lớp học, đôi khi thầy đến sát vách lá nhìn vào kẻ hở trông qua bên kia phòng giáo sư. Có hôm tôi nghe có người nói lớn từ phòng giáo sư là: *chưa bao giờ thấy ông Tài vào phòng giáo sư cả*. Người nói câu đó là thầy Nghĩa. Thầy nói thật to có ý muốn cho thầy Tài nghe rõ. Thầy Tài giạt mình vội bước qua phòng giáo sư để bắt tay chào mọi người. Nhà thầy ở đường Đỗ Hữu Vị, không cách xa trường là mấy cho nên thầy đi bộ luôn. Chiều chiều tôi thường đi ngang nhà thầy và hình như lần nào đi ngang đó, tôi cũng thấy thầy ngồi nơi bàn viết cạnh cửa chính làm việc một cách chăm chú.

Nguyễn Thanh Liêm, Ph. D. (California)